

incontestabilele sale callități îl îndreptățeau să aspire la o catedră universitară, Octav Gheorghiu a continuat să-și îndeplinească funcția de profesor de liceu, cu acea probitate proverbială și suplă judecată în aprecierea fenomenului literar care l-au impus opiniei publice intelectuale.

Carierea sa universitară a început în anul 1946, cînd a fost numit profesor de Istoria literaturii dramatice la Conservatorul de muzică și artă dramatică din Iași. Transferat apoi la Institutul de artă teatrală „I. L. Caragiale” din București, a continuat să-și afirme valoarea de cercetător și erudit. În domeniul istoriei teatrului universal, rolul lui a fost acela de explorator; într-un spirit nou de interpretare a operei dramatice, Octav Gheorghiu a întrunit într-o exegeză superioară analiza artistică a fenomenului literar cu explicarea social-istorică și cu interpretarea ideologică a curentelor epocii. Cartea rezultată s-a dovedit utilă nu numai studiului în Institut, ci a trezit și interesul publicului preocupat de evoluția istorică a teatrului.

Disparația lui Octavian Gheorghiu lasă adînci regrete în rîndurile colegilor, prietenilor și foștilor săi studenți, în memoria cărora amintirea profesorului generos, sever, dar drept, va rămîne neștersă. În istoria teatrului românesc, numele său va fi înscris ca al unui intelectual de înaltă ținută etică, al unui om dăruit cercetării și circumscrierii fenomenului teatral în vasta arde a culturii universale.

Mircea MANCAȘ

NOTE

„Cortina“

La chioșcurile presei, al doilea număr al excelentului magazin teatral *Cortina*, al Teatrului „Not-tara”, modest subtitulat „supliment la programul teatrului”. Se configurează personalitatea publicației realitatea vie, creatoare, a acestui prestigios teatru tutelează un sumar cu virtuți documentare.

Așadar, un magazin teatral (formulă cu tradiție la noi și pretutîndeni), grăind despre viața în contemporaneitate a unui prestigios teatru,

Întîi, actorii. O fișă de creație George Constantin semnează Doina Papp. Alecu Popovici își manifestă entuziasmul pentru jocul lui Ștefan Radoff și Ion Siminie. Marga Barbu mărturisește Oanel Cătălina Popescu fine gînduri de creație. Un accent aniversar pentru Silvia Dumitrescu-Timică (opt stagioni în *Micul infern*) pune Doina Papp. La rampa revistei, și Anda Caropol, Emil Hossu, Dody Caiian, Nucu Păunescu...

„Așa vă place istoria teatrului?” întrebă Sanda Diaconescu, în cîteva secvențe ale unui serial anecdotic, neferit, totuși, de inconsecvențe (numele de familie al lui Leonard este Naia; repovestite, întâmplările *Din Carnetul unui vechi sufleur* de Caragiale își pierd farmecul). Val. Săndulescu oferă

tiparului patetice fragmente de jurnal, iar colegul său Mircea Diaconu narează întâmplări liric-hazlii din propria-i biografie. Marin Sorescu, cîndva redutabil parodist, este parodiat, la rîndu-i, de Mircea Micu... Sandu Naumescu își amintește despre *Un Richard de neuitat* — George Vraca.

Multe și mărunte din experiența actoricească, cristalizate în aforisme, semnează Mihnea Moiescu, Radu Vaida, I. Gh. Ardecudeanu. Virgil Stoianescu actualizează un interviu cu Mircea Ștefănescu (1946). Cuvinte încrucișate, numeroase ilustrații, o agreabilă paginație a textelor culese cu frumoasă literă sint argumente pentru popularitatea revistei. Un sincer salut colegial!

I. N.